

Florentina SÂMIHĂIAN • Florin IONIȚĂ

Elena CÂRSTOCEA • Monica H. COLUMBAN

Dorina KUDOR • Lenuța SFÎRLEA

Limba și literatura română

pentru clasa a **VIII-a**

METODA

**ȘTIU
DESCOPĂR
APLIC**

art
educational

Cuprins

Introducere	3
-------------------	---

UNITATEA 1

Lumea cărților

Cartea – obiect cultural: <i>Lectura în trei, în doi, de unul singur</i> de Rodica Zane.....	8
Textul publicitar	15
Argumentarea orală	19
Noțiuni de fonetică	22
Vocabularul fundamental și masa vocabularului	27
Mijloace interne de îmbogățire a vocabularului	30
Mijloace externe de îmbogățire a vocabularului. Împrumuturile	38
Cuvântul și contextul	42
Sinonime. Antonime. Omonime. Paronime	45
Evaluare	52

UNITATEA 2

Lumi imaginare

*Povestirea SF: <i>Dragostea adevărată</i> de Isaac Asimov	54
Textul argumentativ	62
Textul informativ	64
Noțiuni de sintaxă	66
Evaluare	74

UNITATEA 3

Cântece din bătrâni

Balada populară: <i>Miorița</i>	76
Textul narativ oral	85
Predicatul. Propoziția predicativă	87
Evaluare	92

UNITATEA 4

Oglinzi interioare

Eul liric: <i>Singurătate</i> de Mihai Eminescu	94
*Versul liber: <i>Copilărie</i> de Ana Blandiana	102
Textul descriptiv. Comentarea unor secvențe	106
Subiectul. Propoziția subiectivă	110
Evaluare	114

UNITATEA 5

Călătoria

Romanul: <i>Toate pânzele sus!</i> de Radu Tudoran	116
Rezumatul oral	136
Atributul. Propoziția atributivă	139
Evaluare	146

UNITATEA 6

Pe scenă

Opera dramatică: <i>O scrisoare pierdută</i> de I. L. Caragiale	148
*Gluma	166
*Articolul de revistă: interviu cu un actor	168
*Conspectul	170
Complementul direct. Propoziția completivă directă	173
Complementul indirect. Propoziția completivă indirectă	176
Situată de comunicarea monologată și dialogată	179
Evaluare	182

UNITATEA 7

Un nou drum

Ieșirea din copilărie: <i>Amintiri din copilărie</i> de Ion Creangă	184
Relatarea orală și scrisă a unor experiențe personale	197
Complementul circumstanțial de timp. Propoziția circumstanțială de timp	199
Complementul circumstanțial de loc. Propoziția circumstanțială de loc	203
Complementul circumstanțial de mod. Propoziția circumstanțială de mod	206
Complementul circumstanțial de cauză. Propoziția circumstanțială de cauză	209
Complementul circumstanțial de scop. Propoziția circumstanțială de scop	212
Propoziția circumstanțială condițională	214
Propoziția circumstanțială concesivă	216
Propoziția circumstanțială consecutivă	218
Evaluare	220
<i>Recapitulare</i>	221

1

Lumea cărților

Cartea – obiect cultural**Textul publicitar****Argumentarea orală****Noțiuni de fonetică****Vocabularul**

Pe parcursul unității de învățare, profesorul va avea în vedere dezvoltarea următoarelor competențe specifice din programă:

- 1.1.** înțelegerea semnificației generale a mesajului oral, sesizând progresia și coerența ideilor exprimate;
- 1.3.** sesizarea adekvării elementelor lexicale utilizate la scopul mesajului ascultat;
- 1.5.** aplicarea principiilor ascultării active în manifestarea unui comportament comunicativ adecvat;
- 2.1.** construirea unui discurs oral pe o temă dată;
- 2.2.** utilizarea în mod nuanțat a categoriilor lexicale într-un mesaj oral;
- 2.5.** captarea și menținerea atenției interlocutorului prin modul de prezentare a mesajului;
- 3.1.** dovedirea înțelegerii unui text literar sau nonliterar, pornind de la cerințe date;
- 3.2.** sesizarea valorii expresive a categoriilor morfosintactice, a mijloacelor de îmbogățire a vocabularului și a categoriilor semantice studiate;
- 3.3.** identificarea valorilor etice și culturale într-un text, exprimându-și impresiile și preferințele;
- 4.1.** redactarea diverselor texte, adaptându-le la situația de comunicare concretă.

Valori și atitudini ce pot fi formate pe parcursul unității:

- cultivarea interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi, a gustului estetic în domeniul literaturii;
- stimularea gândirii autonome, reflexive și critice în raport cu diversele mesaje receptate;
- cultivarea unei atitudini pozitive față de comunicare prin conștientizarea impactului limbajului asupra celorlalți și prin nevoia de a înțelege și de a folosi limbajul într-o manieră pozitivă, responsabilă din punct de vedere social;
- cultivarea unei atitudini pozitive față de limba română și recunoașterea rolului acesteia pentru dezvoltarea personală și îmbogățirea orizontului cultural.

Cartea – obiect cultural

ŞTIU

1. Care a fost prima carte care ți-a fost citită? Cine ți-a citit-o?

.....
.....

2. Care a fost prima carte pe care-ți amintești că ai citit-o fără ajutorul altcuiu? O mai ai în bibliotecă?

.....
.....

3. Îți s-a întâmplat să recitești o carte? Dacă da, care este aceasta și ce anume te-a făcut să o reieci?

.....
.....

DESCOPĂR

Citește textul următor și notează-ți impresiile sub forma unui jurnal de lectură. Împarte caietul în două coloane: în prima, transcrie citatele sau secvențele din text care ți-au atras atenția în mod deosebit; în coloana a doua, precizează prin ce ți-au atras atenția pasajele respective (îți-a plăcut o idee sau poate te-a nedumerit prin ceva, nu ești de acord cu o afirmație prezentă în text, îți-ai adus aminte de o experiență sau de o situație asemănătoare etc.).

Lectura în trei, în doi, de unul singur de Rodica Zane

Toți începem să citim cu ochii altora. De aceea, când trebuie să îți amintești de prima ta carte, îți dai seama că memoria te pune în față unei alegeri: prima carte pe care ți-a citit-o cineva sau prima carte pe care ai citit-o singur?

Îmi amintesc de amândouă, ceea ce nu înseamnă că acestea au fost *intr-adevăr* primele mele cărți. Nu pentru că eu aş vrea să vă spun minciuni, ci pentru că ții minte mai ales ceea ce călătorește din trecut printr-un mijloc de transport foarte sigur: o poveste. Poveștile transportă amintirile noastre din cele mai îndepărtate timpuri, precum avionul, vaporul sau trenul ne ajută să ajungem în cele mai îndepărtate locuri.

În poveștile cu amintiri nu se petrec întotdeauna întâmplări extraordinare, ci doar câteva fapte în jurul căror se infășoară sentimentele noastre de *atunci*. Chiar dacă *atunci* este foarte

Rodica Zane

Născută în 1955, este profesoară la Facultatea de Litere din București. A scris cărți de critică literară și studii de folclor. Este coautoarea unor manuale de limba și literatura română pentru liceu.

Respect pentru oameni și cărți

îndepărtat de *acum*, sentimentele puternice te fac să retrăiești totul ca și cum ar fi aievea. Și când le spui și altora, ești de-a dreptul fericit. Așa cum sunt eu acum când scriu pentru voi despre prima carte, deși mi-ar fi plăcut mai mult să stăm față în față și să vă vorbesc...

Dar să mă întorc la prima mea carte. Cu *Foarte gras fără nas* lucrurile au stat cam aşa...

Într-o seară, tata a venit acasă cu o carte frumos colorată în paginile căreia se lăfăia un bob de mazăre cu ochi, gură și tot ce mai trebuia pentru a semăna cu oamenii. Îl lipsea însă ceva și de aceea se numea *Foarte gras fără nas*, cum aveam să aflăm de la mama, care a început să ne citească din aventurile bobului de mazăre. Fratele meu și cu mine ascultam cu gurile căscate și nu încetam să ne minunăm cum de trăiește bobul de mazăre asemenea nouă... Și bineînțeles râdeam cu poftă de numele lui. Of, și când s-a despărțit de frații cu care locuia în păstaie... și când s-a rostogolit pe scări și s-a pierdut de ai lui... Dar să nu credeți că a sfârșit într-o cratiță, nu, bobul nostru de mazăre a avut noroc, pentru că, după ce a rătăcit prin lume, și-a regăsit familia și bucuria bobilor și a boabelor din neamul său cred că mai continuă și astăzi...

Însă, așa cum știi și voi, prima carte citită cu ochii mamei, ai bunicii (și aici îi puteți adăuga pe toți cei care ne-au iubit și și-au petrecut timpul cu noi când eram mici) nu se citește o singură dată, ci se recitește iar și iar până ni se scrie în minte și putem să o îngânam sau să o spunem singuri. Dintre povestile pe care le auzim în copilărie, unele ne plac mai mult, așa cum ne plac mai mult clătilele, găluștele cu prune, plăcinta cu mere decât orice alt fel de mâncare. Nu știu de ce nouă, adică mie, Rodica, și fratelui meu, Mircea, ne plăcea foarte mult *Foarte gras fără nas* și-l ceream mereu înainte de culcare. Ne aşezam în pat, cu mama între noi, în aşa fel încât să vedem ce e acolo în carte – deși știam desenele pe dinafară – și cuvintele își începeau legănatul. O veioză cu lumină galbenă venea de undeva, din spate, și ne ținea în cercul ei de vrajă și, uite-ășa, ne trezeam a doua zi dimineață la o altă lumină, cea a soarelui și a jocului cu ceilalți copii. Și tot aşa, seară de seară, de la o lumină la alta, am crescut și am început să citim cu ochii noștri.

Se spune că e foarte bine ca într-o familie să nu fie un singur copil, ci măcar doi. Nu știu dacă e aşa, dar știu că, dacă îmi aduc aminte de prima carte citită cu ochii mei, nu pot să vorbesc decât la plural, adică de prima noastră carte, căci multă vreme eu și fratele meu eram mai mult asemănători decât diferiți în ceea ce faceam.

Legendele Olimpului ni le-a citit întâi mama, cam de când eram prin clasa întâi. Apoi am început să le citim singuri. Pentru noi, cartea era bună de citit cu glas tare, pentru că avea literele mari și cuvintele grele. De aceea parurgeam același text o dată cu ochii și vocea mamei, apoi, pe rând, eu și Mircea, cu ochii și vocile proprii. *Legendele Olimpului* au devenit *Legendele și miturile Greciei antice*, o carte mai mare și cu mai multe fotografii cu statui ale zeilor și semizeilor. Chiar acum, în timp ce scriu, mă duc la bibliotecă și o scot din raft. E aceeași. O deschid și citesc pe prima pagină o dedicație de la tata, din 1964, din 29 iulie, ziua mamei. Am văzut de atâtea ori dedicația, dar acum, cuvintele scrise de tata, „această carte atât de mult așteptată de tine“, mă fac să îmi aduc aminte că mama îl întreba mereu pe tata dacă a găsit cartea. Ne-a fost greu să înțelegem că *Legendele Olimpului* sunt și nu sunt același lucru cu *Legendele și miturile Greciei antice*, că aceleași personaje pot apărea în povestiri mai simple sau mai complicate, în care faptele sunt prezentate cu mai multe sau mai puține detalii, în cuvinte mai bine potrivite, pe hârtie mai lucioasă, cu fotografii mai multe... Am început cu această carte o lungă ucenicie în ale cititului, care s-a întins pe câțiva ani. Îmi aduc aminte că, treptat, am trecut de la lectura în trei, la lectura în doi și apoi la lectura de una singură. Mă întreceam cu fratele meu care a citit de mai multe ori *Legendele și miturile Greciei antice*. A fost lectura noastră preferată până prin clasa a IV-a. Știam paginile pe dinafară și Zeus, Ahile, Ulise,

Hercule ne erau la fel de cunoscuți ca prietenii cu care ieșeam la joacă. Cele două lumi, cea de hârtie și cea aievea, ne-au ajutat la fel de mult să creștem „mari“. Dacă în lumea aievea eram cu copii de vîrstă noastră și trăiam împreună cu ei întâmplările extraordinare ale copilăriei, în lumea cărților puteam să fim cu cei mari, cu oameni în toată firea și chiar cu cei care erau dincolo de oameni, zei, semizei, eroi. Zeus și Hera păreau cei mai „mari“, dar aflam că uneori și ei puteau fi învinși și atunci se mâniau cumplit și își foloseau toată forța pentru a se răzbuna. Dacă nu știți ce a făcut Hera după ce Paris a ales-o drept cea mai frumoasă pe Afrodita, citiți și voi această carte. Veți trăi și voi în lumea zeilor, dar și a oamenilor obișnuiți și uneori veți renunța să ieșeți la joacă pentru a citi mai departe, până la ultima pagină, de exemplu, aventurile lui Ulise pe drumul de întoarcere acasă, în Ithaca, după războiul din Troia, sau povestea tristă de iubire dintre Romeo și Julieta.

Oare o fi adevarat ce scrie pe unul dintre tricourile mele? „Dacă citesti, trăiesti mai mult“

Primele impresii

- 1.** Care sunt emoțiile, trăirile asociate de autoare primei cărți „ascultate” în lectura mamei? Unește citatele din text, din coloana stângă, cu emoțiile pe care le exprimă, notate în coloana din dreapta.

„ascultam cu gurile căscate“

„nu încetam să ne minunăm“

„nu iecuam să ne
râdeam cu noftă“

„radecam cu poartă
of și când s-a despărțit de fratii lui”

tristete

• • • bucurie

• • bucurie
• • fascinație

• • fascina
• • uimira

- 2.** Care sunt trăirile sau emoțiile pe care le-ai avut când ai citit textul? Alege dintre variantele propuse sau adaugă altele.

bucurie nostalgie tristețe amintiri

- 3.** Pe care dintre cărțile mentionate în text le-ai citit și tu sau ti-ai dorit să le citești?

4. Dacă ai citit vreuna dintre cărțile menționate în text, notează în câteva cuvinte amintirile tale despre volumul respectiv. Dacă ai vrea să citești vreuna dintre aceste cărți, explică prin ce ti-a stârnit autoarea curiozitatea.

Situatia de comunicare

- 1.** Cui i se adresează autoarea textului *Lectura în trei, în doi, de unul singur*? Pentru a răspunde la această întrebare, ai în vedere următoarele două secvențe:

- paragraful al treilea al textului, dar mai ales pasajul: „Aşa cum sunt eu acum când scriu pentru voi despre prima carte, deşi mi-ar fi plăcut mai mult să stăm faţă în faţă şi să vă vorbesc.”

2. Despre ce este vorba în text? Răspunde printr-un cuvânt.

3. Care este, în opinia ta, ideea cea mai importantă din acest text? Poți identifica o secvență care conține ideea principală? Dacă nu, formulează tu un enunț în care să precizezi ideea cea mai importantă cu care ai rămas după lectură.

.....
.....

4. Care crezi că este scopul comunicării în acest text?

.....

5. Crezi că întâmplările relatate de autoare sunt reale sau imaginare? Alege dintre variantele date pe acelea care te ajută să-ți argumentezi punctul de vedere.

- textul este scris la persoana I;
- este vorba despre amintirile autoarei legate de primele cărți ascultate sau citite;
- se referă la obiecte (titluri de cărți) și la persoane (fratele, mama) care aparțin realității;
- folosește documente autentice (de exemplu, dedicarea tatălui pe cartea dăruită mamei) și date exacte (29 iulie 1964);
- se adresează direct cititorilor;
- volumul în care a apărut textul conține, în cea mai mare parte, mărturii ale autorilor despre primele cărți citite.

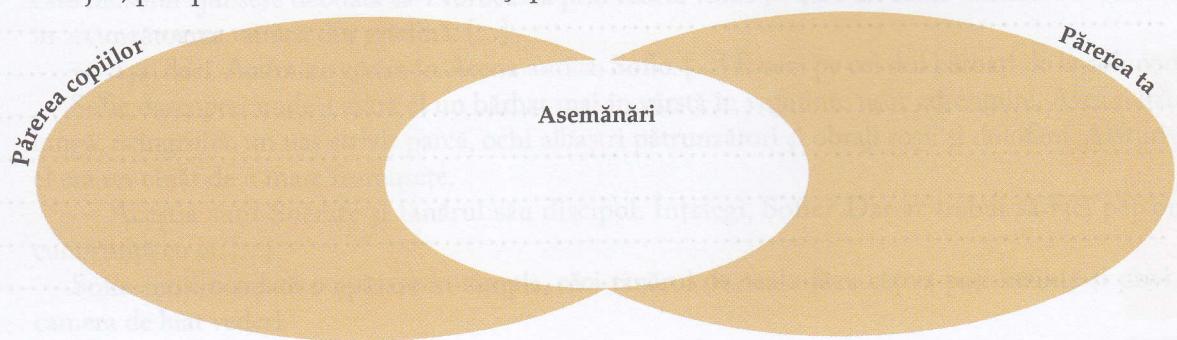
Cele două lumi

1. Autoarea vorbește despre două lumi, „cea de hârtie și cea aievea”. Lucrați în perechi. Propuneți câte un sinonim pentru fiecare dintre aceste lumi și notați-le pe primul rând al tabelului. Scrieți apoi, în coloanele corespunzătoare, elementele specifice acestor lumi.

Lumea de „hârtie” –	Lumea reală –

2. Autoarea mărturisește la un moment dat: „Știam paginile pe din afară și Zeus, Ahile, Ulise, Hercule ne erau la fel de cunoscuți ca prietenii cu care ieșeam la joacă.”? Alege și tu un „prieten imaginar” sau „de hârtie”, pe care să-l prezинți colegilor tăi.

3. Ce înseamnă pentru cei doi copii lumea cărților? Dar pentru tine? Notează, în diagrama de mai jos, perspectivele asemănătoare și pe cele diferite.

- 4.** Rodica Zane afirmă că aceste două lumi, „cea de hârtie și cea aievea”, au ajutat-o deopotrivă pe ea și pe fratele ei să crească „mari”. Explică plasarea cuvântului *mare* între ghilimele.
-
-

- 5.** Este valabilă și pentru tine afirmația autoarei, menționată la exercițiul anterior? Argumentează opinia în caiet, într-un text de 15–20 de rânduri, indiferent dacă răspunsul este DA sau NU.

Lumea cărților

- 1.** Orice text trimite la alte texte, realizându-se astfel o comunicare peste timp și spațiu între autori și cititori. Îți propunem să citești un fragment despre zeița Hera. Care este ideea din fragmentul de mai jos pe care o poți regăsi și în textul Rodicăi Zane referitor la zeiță?

„Se povestea, într-o legendă, că Zeus și-o făcuse soață pe Hera printr-o-nșelătorie. În timpul unei ierni geroase, Zeus s-a prefăcut în cuc. Cucul, tipând și tremurând, se apropiase de fecioară. Se prefăcea că-i este frig. Ea s-a înduioșat de cuc și l-a vârât repede în sân, dar Zeus s-a făcut bărbat și i-a cerut a-i fi soție.

Atunci Hera s-a-nvoit să facă nunta cu stăpânul, nunta cea mare din Olimp.

Ca dar, la nuntă, a primit de la bărbatul său izvorul care a fost numit Canatos, și se găsea în Nauplia. Aici avea dreptul zeița să vie-n fiecare an și să se scalde-n apa clară. Scăldându-se, zeița Hera sporea mai mult în frumusețe.

Legenda spune despre Hera că își ungea, după scăldat, trupul său alb, încântător, cu o esență-mbătătoare, ai cărei aburi parfumați se-mprăștiau în toată lumea, la cea mai mică adiere. În jurul frunții își strângea cosița-l lungă, mătăsoasă. Pe săn își aduna veșmântul, făcut cu multă măiestrie, de cea mai bună țesătoare, Palas-Atena, în Olimp, și și-l prindea cu o agrafă din aurul cel mai curat. Urechile-i miciuțe, roze, erau și ele-mpodobite cu cercei scumpi și șlefuiți de meșterul Hefaistos. Iar peste umăr își punea un văl, mult mai strălucitor decât e soarele-n amiaz.

Văzând-o cât e de frumoasă, soțul ei, Zeus, sta-mpietrit și ii spunea, străfulgerat de o simțire-nflăcărată:

— O!... Niciodată... niciodată inima mea n-a fost mai plină de dragoste pentru vreo fată sau femeie, zeiță, nimfă, muritoare, cum este astăzi pentru tine...

Zeița Hera se mândrea adeseori cu-aceste vorbe pe care îi le spunea Zeus. Ținea la frumusețea ei, și dacă i-o nesocotea vreo muritoare, pe pământ, o pedepsea îngrozitor.

Alexandru Mitru, *Legendele Olimpului*

- 2.** Dacă ar fi existat cărți, ziar, reviste în Olimp, ce crezi că ar fi ales Hera, regina zeilor și protectoarea familiei, să citească? Descrie una dintre aceste posibile lecturi.
-
-
-
-
-
-

3. Fiecare text îl face pe cititor să-și amintească de alte cărți citite sau de o experiență asemănătoare prin care a trecut. Dacă textul Rodicăi Zane vorbește despre descoperirea lecturii, romanul din care-ți propunem un fragment este despre o adolescentă care descoperă filosofia într-un mod cu totul neașteptat. În plus, fragmentul următor se leagă de cel de dinainte prin referirea la vechea Grecie, locul unde au trăit primii filozofi europeni.

— Bine ai venit în Atena, Sofie. Te-ai gândit desigur că eu sunt Alberto Knox. [...] Suntem pe Acropole. Cuvântul acesta înseamnă *orașul-cetate* – sau mai bine zis *orașul de pe colină*. Aici sus, au locuit oameni încă din timpul epocii de piatră. Asta e legat, firește, de situaarea deosebită a locului. Era ușor de apărăt de dușmani într-o asemenea poziție, pe platoul acesta înalt. Când Atena s-a extins în jos, pe șesul de sub platou, Acropole a ajuns să fie folosită ca fortăreață și ca loc al templelor. În prima jumătate a secolului al patrulea înainte de Hristos, a avut loc un război înverșunat împotriva perșilor și la anul 480 regele persan Xerxes a jefuit Atena și a ars clădirile de lemn de pe Acropole. În anul următor perșii au fost învinși și acum a început epoca de aur a Atenei, Sofie. [...]

Sofiei îi bătea agitată inima. Era într-adevăr profesorul ei de filosofie cel care-i vorbea acolo în caseta video? Îi văzuse doar nelămurit contururile siluetei, atunci, pe întuneric. Dar ar fi putut în fond să fie bărbatul acesta care vorbea pe Acropole. [...] În momentul următor, el apăru din nou printre ruinele de mai jos. Deasupra, sub cer – și sus de tot pe ecranul Sofiei – se vedea marele Templu al Athenei pe Acropole. Profesorul de filosofie se așeză pe un bloc de marmură. Apoi își îndreptă din nou privirile spre camera de luat vederi și spuse:

— Suntem la marginea vechii piețe a Atenei. Odinioară erau aici niște temple splendide, sediul tribunalului și alte clădiri oficiale, prăvălii, o sală de concerte și chiar o sală de gimnastică. Toate laolaltă înconjurau această piață, o piață mare, pătrată... În această mică întindere astfel închisă s-au așezat bazele întregii civilizații europene. Termeni cum sunt *politica și democrația, economia și istoria, biologia și fizica, matematica și logica, teologia și filosofia* – și încă multe altele – provin de la acest popor, în fond mic la număr, a cărui viață de zi cu zi se desfășura în jurul acestei piețe. Aici stătea Socrate de vorbă cu oamenii cu care se întâlnea. Poate că îl apuca de mâna pe vreun sclav care purta un ulcior cu ulei de măslini și-i punea omului acelui sărman vreo întrebare filosofică. Căci Socrate spunea că sclavul avea aceeași rațiune ca cea a unui cetățean. Poate că avea un schimb de cuvinte mai însuflarești cu vreun cetățean al orașului – sau era adâncit în vreo conversație cu voce scăzută cu Tânărul său discipol Platon. Ciudat să te gândești la aşa ceva. [...]

Sigur că și Sofiei gândul acesta i se părea ciudat. Dar cel puțin la fel de ciudat i se părea și felul în care filozoful ajunsese deodată să-i vorbească prin caseta video pe care un câine misterios i-o adusese în ascunzătoarea tainică din grădină. [...]

— Așa, deci. Acum ne găsim în Atena antică, Sofie. [...] Îi vezi pe cei doi bărbăți de la colonadă?

Sofie descoperi unde-i arăta el un bărbat mai în vîrstă în veșmintă ușor zdrențuite. Avea o barbă lungă, neîngrijită, un nas strivit parcă, ochi albaștri pătrunzători și obrajii roșii și dolofani. Alături de el era un Tânăr de o mare frumusețe.

— Aceştia sunt Socrate și Tânărul său discipol. Înțelegi, Sofie? Dar ar trebui să faci personal cunoștință cu ei. [...]

Sofie simți deodată o apăsare în tâmpale, căci Tânărul de acolo făcu câțiva pași înainte și privi în camera de luat vederi.

— Bine ai venit în Atena, Sofie, spuse el cu voce blândă. Vorbea o norvegiană foarte nesigură. Pe mine mă cheamă Platon și am să-ți dau patru teme pentru acasă. Întâi, am să te rog să te gândești cum poate face un brutar cincizeci de chifle cu totul și cu totul la fel unele cu altele. Pe urmă, să te întrebă cum se face că toți caii sunt asemenea. Mai departe, să te gândești dacă crezi sau nu că omul are suflet nemuritor. Și, în sfârșit, trebuie să răspunzi la întrebarea dacă femeile și bărbații sunt ființe deopotrivă de rationale. Succes!“

Jostein Gaarder, *Lumea Sofiei*

- 4.** O altă carte pe care îl-o recomandăm, care se leagă în multe feluri de textele prezentate deja, este *Dublu limbaj* de William Golding, în care autorul recreează frumusețea unei civilizații apuse, Grecia Antică, având în centrul său o adolescentă care parcurge drumul maturizării. De data aceasta, îl oferim un fragment dintr-o prezentare a cărții, făcută, pe un blog, de Alice Teodorescu:

„Deși este ultimul roman scris de William Golding și se pare că nu a fost finisat, *Dublu limbaj* prezintă într-un mod sincer și necenzurat gândurile și dedesubturile «meseriei» de preoteasă a lui Apollo, aşa cum le-a imaginat scriitorul, pornind de la mitologia atestată istoric a specialiștilor, fără a lăsa impresia unei ciorne în lucru. M-a intrigat tocmai alegerea lui Golding de a scrie din perspectivă feminină, la care se adaugă tonul ușor modern al unei Pythii înțelepte. Însă pot spune că autenticitatea personajului nu are nici o urmă de artificial.

www.bookblog.ro

Ce înseamnă pentru tine cititul?

- 1.** Profesorii și părinții sunt îngrijorați de faptul că în ziua de azi tinerii citesc mai puțin. Dar în lumea de azi mesajele sunt mult mai diversificate și sunt puse în circulație pe căi variate: televizorul, computerul, revistele, reclamele. Enumera ce anume citești tu într-o zi și spune care e părerea ta despre îngrijorarea adulților.
-

- 2.** Ce tip de texte preferi să citești? Motivează-ți opțiunea.
-

- 3.** Tie cum îl place să citești? În trei? În doi? Singur? Explică, referindu-te la avantajele sau dezavantajele de a citi singur sau împreună cu alții.
-

- 4.** Bifează varianta/variantele care îl se potrivesc sau propune tu una.

Când citești literatură, îl place să:

- descoperi o lume nouă și necunoscută;
- visezi, evadând din realitate;
- îl imaginezi tot felul de aventuri, dincolo de cele prezentate în text;
- înțelegi personajele și situațiile în care sunt puse acestea;
- îl închipui cum arată personajele;
- trăiești, împreună cu personajele, experiențele acestora;
-